

nejšemu Gradiščanu. Da-si bi bil lahko sam pojedel óno malo kislega mleka, kolikor ga je imel, vender je z veseljem postregel lepej, zlatolasej ženi. V zahvalo mu je žena velela, „Pojdi sejat bob!“

„Kako naj grem zdaj sejat bob, ko vse zmrzuje!“ — začudi se kmet.

„Dà, le slušaj me in pojdi!“ reče mu žena in otide v ostrovrško votlino. — In šel je kmet v zimi sejat bob. In glej, v vzpomladi je toliko pridelal bobá, da ga je komaj spravil v kašte. Polje mu je bilo od óne zime vedno plodovito in postal je v kratkej dóbi imovit posestnik.

V votlini so imele Žalik-žene neizmerno lepa bivališča, okrašena z zlatom in dragimi kameni. Vender ni bilo nobenemu človeku dovoljeno priti v one krasne prostore, še manje, da bi si kaj odnesel. Žalik-žene bi se kruto maščevale, kdor bi si kaj takega usojal storiti.

Neka Gradiščanka, zeló predrzna in pohlepna kmetica, upa si vender to storiti ter stopi s svojim sinčkom v votlino, da bi si ogledala bivališče Žalik-žen ter si morda tudi kaj prilastila. Neizmerno bogastvo se jej odkrije; kupi zlatá in srebrá so ležali po tleh in stene so se kar iskriale od vsakovrstnih dragocenostij, ki so bile tu nakopičene. A Žalik-žene ni videla nikjer nobene. Hitro si zagradi nekoliko prgišč zlatá ter zbeži iz votline domóv.

„Nu, srečno sem peté odnesla!“ — misli si kmetica, ko je bila vže blizu dóma. Ali zdajci se spomni, da je pozabila v zijalki — sina. Takój hiti nazaj, ali uhoda v prekrasne prostore ni nikjer več. Zamán je iskala in klicala svojega otroka, zamán prehodila ves Ostri Vrh. Žalik-žene so jo kaznovale zaradi njene predrznosti in pohlepa. — Uboga kmetica je kmalu potem umrla od same žalosti in britkosti!

(Zap. Fr. G. Podkrimski.)

= London

Pridni Živko.

Glej ga, Živka, tam na stolu,
Glávo si podpira z róko,
V uk zamišljen je globóko,
V knjigo gleda nepremično.

Mnógo se učí in pridno:
Noč ga zjutraj še pozdravlja,
Pózna noč k počitku spravlja —
V šoli on je — prvih prvi — —

Tébi ga v izgléd postavljám,
Ljubo dete se učeče —
Mnogo podelí ti sreče
Márno in vestnó učenje! —

Vitalis.

